

La prima vedere, nu este nicio legatura intre o reclama la cafea si modul in care iti educi adolescentul. Si totusi... De 20 de ani, democratia ne-a pus in brate mult visata Cutie a Pandorei. Cu de toate. Pulbere magica de stele si praf de pusca, deopotriwa.

Reclama comerciala este unul dintre cele mai subversive instrumente de influentare a comportamentului, a stilului de viata si a modului de a gandi. „Prietenii stiu de ce!” (A se citi: parintii).

Aparent inofensiva, reclama la cafea de care aminteam mai sus, are efecte potrivit principiului 3 in 1: odata cu promovarea produsului, deformeaza prin mesaj subliminal, valori si principii educative elementare.

O dimineata obisnuita. Tatal, in pijama, incearca sa intre la baie. Dar cineva intrase deja si incuiase usa. Oh, fetele astea! Isi spune tatal. Mama, zambitoare ii ofera, odata cu salutul matinal, o cafea. Iar lui ii vine ideea de a-i dirija aroma pe gaura cheii, imbiind persoana dinauntru. Si, intr-adevar, usa se deschide. Dar... surpriza! Un tanar necunoscut ia cafeaua, intinzandu-i tatalui siderat, cu nonsalanta, mana: „Salut! Eu sunt Alex. Prietenul Corinei...”. Iar fiica adolescenta se iverse langa umarul junelui, privindu-l cu multa afectiune (pe Alex, desigur). Mama, prompta, ii ofera aceluiasi sot perplex alta ceasca de cafea, din care acesta se grabeste sa guste, parca pentru a alunga un cosmar. In timp ce sotia, zambitoare, adauga:

- Ce e, iubitele? Intotdeauna ti-ai dorit un fiu, nu-i asa?

Reclama – aparent simpatica, amuzanta, are un subtext ingrijorator pentru un parinte atent.

Dumneavoastra, ca parinte, cu ce atitudine ati privi lucrurile? Cu perplexitatea tatalui? Cu nonsalanta si complicitatea mamei?

Dar fiica dvs., adolescenta? Dar fiul dvs., adolescent?

Cine e firesc in toata aceasta poveste? Cine reprezinta normalitatea? Care mai sunt reperatele normalitatii? Tin valorile morale „de moda” sau trebuie sa ramana radacinile modului nostru de a fi?

Desigur, raspunsurile vor diferi, in functie de perspectiva.

Adolescentii il vor ridiculiza pe tata, acuzandu-l de mentalitate invecchita (ca doar ne-am civilizat, ne-am occidentalizat, nu?) si o vor adora pe mama.

Dar parintii?

Daca judec din perspectiva tatalui, imi pun o multime de intrebari: Fiica mea are un prieten pe care nu-l cunosc? Mai mult, l-a adus azi-noapte acasa fara sa-mi ceara voie? Sotia mea a stiut? Si considera ca e firesc? Mai vrea sa ma si bucur ca voi avea „un fiu”? Iar pustiul imi intinde mana cu tupeu, ca si cum... Iar eu...? s.a.m.d.

Daca judec din perspectiva mamei, atunci... Imi pare rau, dar chiar nu pot... Mi-e imposibil „sa bat palma” cu mama.

Nu ma pot alia decat cu bietul tata siderat. Si nu mi-ar trece perplexitatea nici macar cu cea mai aromata cafea din lume!

Pentru ca as continua sa cred in lucruri care, strivite si insignifiante azi, se mai gasesc, totusi, in Cutia Pandorei: respectul copiilor fata de parinti si responsabilitatea parintilor fata de copiii

adolescenti.

Prof.□ Ioana Luminita Ungureanu